

מא א ב מ"י פכ"ט
מחלשות שבת הל' ט
והל' ין סמ"ג עשין מט
טושיע א"ח סי' רע"א
סעף יג:
כב ג מ"י ע"ש ה' ה'
תפנן ע"ש טור ש"ע
א"ח ע"ש י"ז:
כג ד מ"י תפנן ע"ש
טושיע א"ח סי' נ"ט
ס"ה:

רבינו הגאון

ואמר רב ברונא אמר
רב נטל דיו לא
יקדש ואסיקא רב אימת
דחביבה עליה ריפתא
מקדש אריפתא אימת
דחביבה עליה חמרא
מקדש אחמרא.

הגומל ידיו לא יקדש פירש רש"י וצקדר דרב עמרם משום
היסח הדעת וקשה דהא רב גופיה קאמר צ"ל כל הנשר
(חולין דף קו:) ונטול ארס ידיו שמרית ומתנה עליהם כל היום וי"ל דמנאי
לא מהני אלא היכא דלא שכיחי מיא כגון שאין לו מים במקומו או יש
דשכיחי מיא ויש לו במקומו לא יועיל
מנאי כדמשמע התם דקאמר אמר
להו רבא להנהו בני פקתא דערבות
כגון אמון דלא שכיחי לכו מיא משו
דייכו מנפרא ואמנו עליהו כולי
יומא איכא דלמרי בשעת הדחק
ופליגא דרב ואיכא דלמרי אף שלא
בשעת הדחק והיינו דרב משמע
דרב נטל מיא איידי בלא שכיחי מיא
כדקאמר כגון אמון דלא שכיחי לכו
מיא וקאמר והיינו דרב וה"ר אלחנן
מפרש שם וטל לא יקדש משום דמיחוי
כטובל ידיו לפירות דהיינו זה מנאי
הדוח: **זימנין סניאין** הוה קאימנא
קמיה דרב כו'. השתא מסיק דקידוש
לא הוי היסח הדעת וא"ת בדפסקו אלו
דברים (ברכות 67.) אמרי צ"ה מוחינן
את הכוס ואח"כ נוטלין לידיים ומפרש
טעמא (ע) משום דמפק לנטילת ידים
סעודה וכי מציגת הכוס הוי טפי
היסח הדעת מקידוש וי"ל דשאני מציגת שהיא בחמין וז"רין דקדוק שלא
יחסר ושלג יומיר והוי טפי היסח [הדעת] מקידוש ור"ת פירש דהתם
איירי בחול ויש לחוש שאם יעול קודם מציגת שיעסקו בשאר דברים
ולא יוכל לאלתר ולאו אדעמיה אכל בשבת אין לחוש שיפליג לדבר
אחר שהשלחן ערוך ואכל מיד: **מקדש אריפתא**. פירש
רש"י שיהיה מקדש על הפת במקום יין ואם כן היה נוטל תחלה
ולא הוי קידוש הפסק וקשה לר"ת דקידוש על הפת ודאי לא הוי
הפסק שהקדוש הוה לאחר המזיזא והוי כמו גזיל למורי' דלא
הוי הפסק ערוך וי"ל דלענין נטילה לא הוי הפסק
אכל במקדש על היין שהוא קודם המזיזא יהיה הפסק בין נטילה
לאכילה ומיהו יש לישב פירושו דפעמים היה דעתו לקדש אריפתא
והיה נוטל ואח"כ לפעמים היה נמלך והוה מקדש אחמרא והיה
סומך על אותו ערוך ואין להקשות לרש"י דהא משמע לקמן
דאין מצדילין על הפת מדאמימר בת טוות וא"כ כל שכן דאין
מקדשין על הפת דקידוש חמור מהבדלה כדלמרינן (ע"ל דף קה.)
דקובעת לקידוש ולא להבדלה ולקמן אמרינן סבור מינה קידושי
הוא דלא מקדשין הא אכדולי מצדילין דאינה קשיא דאיכא טעמא
דכיון שמונה לסעוד סעודה שבת שייך קידוש על הפת אכל הבדלה
אין ענינה אלא פת אלא דוקא על היין דשייך בכל דבר הודאה
אזינה מ"מ נראה לר"ת דאין מקדשין על הפת כלל והכא ה"פ
הנוטל ידיו לא יקדש משום דפ"ל לרב יש קידוש שלא במקום
סעודה ומיישנין שמא יפליג ולך לחוך א"ל רב יצחק כו' זימנין
דחביבה ליה ריפתא ומקדש אריפתא כלומר הוה מקדש אחמרא על דעת
לחלו מיד ריפתא והיה נוטל מיד ידיו קודם קידוש ולא דמי מציגת הכוס
כדפרישית לעיל וזימנין דחביבה ליה חמרא הוה מקדש אחמרא שלא במקום ריפתא דהיינו סעודה דכתיבא ליה דיש קידוש שלא במקום סעודה
ומאן דסבר אין קידוש אלא במקום סעודה כ"ש דנוטל ידיו ומקדש דלא הוה היסח (ו) וצירוש למי דכרכות גבי פלוגתא דר"ב וצ"ה מצדך על היסח
ואחר כך מצדך על היין משמע כפר"ת דאין מקדשין על הפת דא"ר זעירא מדברי שניהם נלמד מצדילין בלא יין ואין מקדשין בלא יין אמר רבי
יוסי ב"ר זון נהיגין מנן מקום שאין יין שליח כבור יורד לפני המזיזה ואומר ברכה אחת מעין שבע וחזות במקדש ישראל ויום השבת משמע שאין
מקדשין על הפת וצ"ע אם מקדשין על השכר היכא דהוה חמר מדינה (ז) כמו שמצדילין וכולהו דאקדשה לקדושי אשכנז איכא לאוקמי בשאינו
חמר מדינה ומדע מדקאמר רב כשם שאין מקדשין כך אין מצדילין ובחמר מדינה פשיטא דמצדילין ולקמן נמי דלמך אין מקדשין בלא יין
וכן הוה דירושלמי שבאחי איכא לאוקמה דלא אחי למעוטי אלא כשאינו חמר מדינה ואי מקדשין על השכר היכא דהוה חמר מדינה אחי
פסיר ציוס טוב שאחר השבת שיעשו יקנה"ו על השכר אכל אי אין מקדשין על השכר ולרש"י שצ"ה שאומר לקדש על הפת מימה איך יעשו
חיי יקנה"ו על הפת וחי על השכר ומיהו צקדר דרב עמרם יש אע"ג דאין מצדילין על הפת צו"ט שחל צמונאי שבת מצדילין כיון
דקדושי עיקר דפסקינן יקנה"ו ומקדשין על הפת נעשה הבדלה טפילה לה ומצדיל על הפת עם הקידוש וכוס ברכת המזון נראה דמצדילין
על השכר היכא דהוה חמר מדינה דהא אפילו הבדלה דטעונה כוס לכו"ל עלמא מצדילין כל שכן ברכת המזון דאיכא ברייתא דחלו
דברים (ברכות ג.) שסוברת דאינה טעונה כוס ועוד דלמרינן בשמעתין אין אומרים הבא כוס של ברכה פירוש לברך ברכת המזון אלא על
היין והני מילי דלא קבע סעודתיה עליויה אלא קבע סעודתיה עליויה לית לן צה משמע דאם קבע סעודתו עליו שמצדילין עליו ברכת
המזון וכל שכן אם הוא חמר מדינה מיהו רש"י מוחוק מן הספרים. מסקנא דמילתא מצדילין על השכר אם הוא חמר מדינה ולא
על הפת ולר"ת אין מקדשין נמי על הפת אך יש להסתפק אם מקדשין על השכר: **מעם** אינו מקדש. פי' עד למחר קודם אכילה ואם
תלמוד למאי דפי' לעיל אף יד יין יאלו כששתה צבית הכנסת א"כ איך יקדש שוב צביתו וי"ל דלא מקדשין טעם כיון שלא טעמו אלא מוסם
של ברכה: **אישתתא** ובעיני מירי. מה שמקשי' השתה צביתן של צדיקים אין הקדש מציא תקלה"ו י"ל דהשתה צביתן מותר
אלא שהשתה אסורה אין שייך להקשות! ובמקום אחר מפורש (גיטין ט.) **שבקיה** ברביה"ו פ"י בקוטרם רב דרב הוה משמיה
דרב הוה אמר שמעתיא ותימה דרב אפי' נמי תלמידו של רב הוה דקאמר נראין דברי תלמידו דרב אלא תלמיד חבר דרב הוה
צפ"ב דקדושין (דף קמ.) דרב ירמיה תלמידו של רב הוה דקאמר נראין דברי תלמידו דרב אלא תלמיד חבר דרב הוה
צפ"ה תפלת השחר (ברכות מ.) דקאמר ליה מי צדלת ולא קאמר ליה מר בצרכות גרסינן ברוב ספרים רב ירמיה ובקדושין רבי (י) ירמיה:

נטל ידיו לא יקדש. דקידושא מפסיק בין נטילה לאכילה והוי הכיסא
הדעת ובעי נטילה אחרימי בתר קידושא: **דחביבה ליה ריפתא**. שהיה
רעב מקדש אריפתא. אלמא לא בעי נטילה אחרימי אלא מעיקרא משי
ואכל נמא דקידושא: **דחביבה ליה חמרא**. שהיה למה: **טעם**.
אם אכל שוב אינו מקדש כל הלילה:
אישתתא. רב ירמיה: **אמרה ליה**
דביסא. דרב אפי' לרב אפי' **והא מר**
לא עזיז הכי. דלמך רב אפי' טעם
אינו מצדיל: **כרז** דרב הוה
משמיה דרב הוה אמר שמעתיא:
כל

רש"י

נטל ידיו לא יקדש. אלא אחר יקדש
והוא ילא ידי חובתו בשמינה ושהיה
דאין כאן היסח הדעת מאחר שהוה
עלמא אינו מצדך אכל הוא עלמא לא
יקדש אם נטל ידיו כדי שאכלא על
סמן נטילה דלפני קידוש דקידוש
מפסיק בין נטילה לאכילה והוי
כהיסח הדעת ובעי נטילה אחרימי
בתר קידושא דמפק לנטילת ידים
סעודה וצביל קידוש לא בעי נטילה
דהנוטל ידיו לפירות ה"ו מגסי הרוח
והא קמ"ל דנטילה שלפני קידוש אינה
עולה לו לפיכך יקדש תחלה ואח"כ

נוטל ידיו. וכ"ש דהנוטל ידיו לא יבדיל דהא אפילו קידוש דבמקום
סעודה הוה ואיכא למימר דליכא היסח הדעת אפ"ה אין יכול למקוץ
על נטילה דלפני קידוש. והא דקאמר נטל לא יקדש ולא אמר מקדש
וחזר ונטול ידיו היינו משום דלא צענין נטילת ידים תרי זימני דחדא
מיינייהו ברכה לנטילה הלכך לא יקדש הוא אכל חצירו יקדש לו:
דחביבה ליה ריפתא. שהיה רעב מקדש אריפתא אלמא לא בעי נטילה
אחרימי אלא מעיקרא משי ידיו ואכל נמא דקידוש אלמא קידוש
שלאחר נטילה לא חשיב היסח הדעת. וכן הילכתא דמי שנטל ידיו
קודם קידוש א"ל לחזור ויטעון אחר קידוש ולא אפליגו רבנן בין
מקדש אריפתא למקדש אחמרא מדלא קא נמנהר ליה לרב יצחק בר
שמואל מדי ומיהו לכמהל מוחינן ואח"כ נוטלין לידיים כצ"ה במסכת
ברכות (דף קה.) ומדרב שמינן שמקדשין על הפת ואומר ויכולו ומצדך
הבדלה אינה אלא על הכוס של יין כדלמרינן (דף קסג ג.) העשירו
קבעוה על הכוס ומי שאין לו כוס יין במקום"ו שגרילין לשמות יין אל
ידיל על הפת ודי לו בהבדלת תפלה בסדור רב עמרם: **טעם**. אם
אכל לא יקדש כל הלילה אלא למחר קודם סעודה: **אני אומר עטס**
מצדיל. ואע"ג דלגבי קידוש אמנינא טעם אינו מקדש בהבדלה אין להחמיר
כל כך: **אשתתא**. רב ירמיה: **אמרה ליה דביסא**. דרב אפי' **והא מר** לא
עזיז הכי. דלמך רב אפי' טעם אינו מצדיל: **א"ל**. רב אפי' **שקיה**
כרזיה א"ל ד"סל כרז רב הוה משמיה דרב הוה אמר וכן פירש"י:

נטל ידיו לא יקדש. אלא אחר יקדש. אלא אחר יקדש
והוא ילא ידי חובתו בשמינה ושהיה
דאין כאן היסח הדעת מאחר שהוה
עלמא אינו מצדך אכל הוא עלמא לא
יקדש אם נטל ידיו כדי שאכלא על
סמן נטילה דלפני קידוש דקידוש
מפסיק בין נטילה לאכילה והוי
כהיסח הדעת ובעי נטילה אחרימי
בתר קידושא דמפק דמפק לנטילת ידים
סעודה וצביל קידוש לא בעי נטילה
דהנוטל ידיו לפירות ה"ו מגסי הרוח
והא קמ"ל דנטילה שלפני קידוש אינה
עולה לו לפיכך יקדש תחלה ואח"כ

הגהות הב"ח

(א) ג"י הנוטל ידיו לא
יקדש וכן אמר רב אדא
בר אבהו אמר רב נטל
ידיו לא יקדש אמר להו
ר' יצחק: (ב) תיב"ד"ה
הנוטל ותי' ורבי אלחנן
מפרש הנוטל ידיו לא
יקדש: (ג) ד"ה מקדש
וכי' דלא הוי היסח הדעת
ובירושלמי:

מוסף תוספות

א. וא"כ היכי הוה קידוש
היסח הרעב והלא אין לך
הנאה גדולה ונאית מו
כיון שרעו לאכול מיד.
מוס' ר"פ. ב. מאי מייחא
רהיה במקדש אריפתא
לפיקוש אחמרא. מוס'
הר"ש. ג. לברכת
המוציא. שם. ד. דאע"ג
דהוה חמר מדינה מכל
מקום אין עליו שם יין
דגבי וזידיה כתיב וזכור
כיון לבנות. מוס' ר"פ לקמן
קו. שאין מקדשין אלא על
היין הראוי לנטך ע"ג
ההנהגה. דקדוש אפטר
בפת. חי' הר"ן לקמן קו.
ה. צדיקים עצמם לא
כיש. מוס' הר"ש.
ו. נראין זה דבר מנונה
כ"כ. שם.

בו א ב ג מיי פיו מהל'
מזה הלכה יב סג
שקין מ' טו"ט א"ח ס'
תפא ס"א:

רבינו הגאון

תנ"י סמוך למנחה כו'.
אוקימנא סמוך למנחה
קטנה, מרחיקא אפילו
אגריפס המלך שגילו
לאכל בתשע לא יאכל עד
שחשך, אמר רב יוסף
אכל מטביל הוא בבית
התנינא, פ"י רב האוי
הרגימא כסנין של מיני
מויקא רחנין בתוספתא
דברכות הוביא לפניו בורא
תריגמא סמוך לילין בורא
מיני [סנין]. רבי יודק
מטביל בירק. כלומר היה
אוכל, זה מיני תריגמא,
הוא היה אוכל [ירקין] מן
המנחה ולמעלה. ויבא בני
הבי ושמע טובל בבני
מיים ותרין לפני האורחים.
רבי הוה שתי חמרא
טובא במטביל דחמרא אמר
כי היכי דנגריה לביה
ונפיק למצוה וכו'.

ואתי לאימונעי מפסח. ואפילו אחר שיעשה פסח אסור כדי
שלא ימהר לאכול ויעשה פסח שלא כראוי: **דילמא אתי**
אמריבא אבידא גסה. ואינה אכילה כדאמרינן בפרק חמרא דיומא
(דף פ:) האוכל אכילה גסה ציוס הכפורים פטור וקשה דאמרי' צנור
(דף כג.) גבי פסח זה שאכלו אכילה
גסה ופושעים יכשלו צם ופריך רשע
קריית ליה נהי דלף עבד מלוה מן
המוכר פסח מיהא קא עבד ואומר
ר"ת דמרי גוויי אכילה גסה אחת
שנפשו קלה ולאכלו² ועל אותה פטור
ציוס"כ ויש אכילה גסה שאינו מתאווה
לאכול אך יש בה טעם והא דפסח
נאכל על השבט היינו שמתאווה לאכול
קלה ועוד י"ל דלון לו לקרותו רשע
כיון שקיים מצות פסח אע"פ שלא
קיים מצות אכילה דאכילת פסחים לא
מעבד³ ומה שפירש רשב"ס דנקט
דף פ' משום דשייכא אפילו צומן הזה
לדיכא פסח לא נהירא דאפילו הוי
טעמא משום פסח אסור צומן הזה
כדמוכח בסמוך גבי ר' ששת דהוה
ימכר כוליו ומתאבד צענעמיה⁴ ופירושו אחר
עיקר שפי' דנקט מנה דאכילה
מועטת הוי אכילה גסה: **אפ"ה**
אגריפס המלך. פי' רשב"ס מלך כשר
וימכר כוליו ומתאבד הוי ולא דק דבסוטה
(דף מה.) אמרי' כשהגיע למקרב אחיך
תשים עליך מלך ולגו עיניו דמעות:
שז"ה רג"ל אבוב בתשע שעות.

ואתי לאימונעי מלמיעבד פסחא או דילמא
סמוך למנחה קטנה תנן ומשום מצוה דילמא
אתי למיכלה למצה אכילה גסה אמר רבינא
ת"ש אפילו אגריפס המלך שהוא רגיל לאכול
בתשע שעות אותו היום לא יאכל עד שתחשך
אי אמרת בשלמא סמוך למנחה קטנה תנן
היינו רבותיה דאגריפס אלא אי אמרת סמוך
למנחה גדולה תנן מאי רבותיה דאגריפס חל
איסור עליה מעיקרא (ו) אלא "סמוך למנחה
קטנה תנן סוף סוף מאי רבותיה דאגריפס הא
מטיא ליה זמן איסורא מהו דתימא תשע
שעות לאגריפס כארבע שעות (ו) דיון דמי
קמ"ל אמר רבי (ו) (יוסב) "אבל מטביל הוא
במיני תריגמא ר' יצחק מטביל בירק גויתא
גמי הכי (ו) השמש מטביל בבני מעיין ונותנן
לפני האורחים ואע"פ שאין ראיה לדבר
וזכר לדבר שנאמר יגורו לכם גיר
ואל תורעו אל קוצים (ו) רבא יהוה שתי חמרא
כולי מעלי יומא דפיסחא כי הויכ דנגריה
לליביה דניכול מצוה טפי לאורתא אמר רבא
מנא אמינא לה דחמרא מוגרר גריר דתנן
בין

או דילמא סמוך למנחה קטנה. בתשע שעות כשהוא מאוחר צפיק
תמיד (לפני דף נט.) : **ומשום מצוה.** שיכנס על כשהוא מאוחר צפיק
המלך. לא היה אוכל עד תשע שעות: **אי אמרינן בשלמא סמוך למנחה**
קטנה היינו רבותיה. דאע"ג דעדיין לא אכל זמן איסוריה אכתי לא
מטא בשעה תשיעית עד לאחר תשע
אפ"ה לא יאכל משום דמשך ליה עד
זמן איסורא יתענה ולא יאכל: **אלא**
אי אמרת. ממנחה גדולה ואילך אסור
מאי רבותיה דאגריפס והא כבר חל
זמן איסוריה משש שעות ואילך ואריכא
למימר דאסור צמיתה דאטו משום
דלא אכל צני למיעבד איסורא ונשי
למיכל מתחלת תשע: **אבל.** יכול אדם
לטיבול ולאכול מיני תריגמא פירות.
והאי דנקט מטביל לפי שמאכלם על
ידי טיבול: ציריק. היה אוכל ירק מן
המנחה ולמעלה לפי שאין משביע:
צני מעיים. הואיל ועסקו בצעודה
יכול הוא לאכול צני מעים מה
שדך השמש לאכול רשאי הוא לעשות
כן מן המנחה ולמעלה דהואיל והוא
עסוק בהן מנער ליה אי לא אכל ואי
אכל לא משבטו ליה: **וינו לכס**
ניר. כשאתם טורחים טעמחו דבשר
שאתם יכולין ליהנות ממנו ושמש זה
שעוסק בצעודה ציית המתבטלים אס'
אינו נהנה מנער ליה: **צין**

תורה אור השלם

1. כי ביה אמר יי' לאיש
יהודה וליירושלם גיר
לכם ניר ואל תורעו אל
קוצים: ירמיהו ד ג

הגהות הב"ח

(א) ב"י אלא מאי פסוק
למנחה קטנה מן סוף:
(ב) שם בארבע שעות
לדידן דמי:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שיהי ב' א"ב.
י"י פמתי ס' ע"ב רש"י
ד"ה עין מליו:

מוסף רש"י

מטביל. הא דנקט מטביל,
שכל מאכלם על ידי טיבול
היה (סוכה לז).

מוסף תוספות

א. ולא נפיק בה. תוס'
הר"ש ב. וראו לו טעם.
ג. היבא דבשחט עליו
בחיור. שם. ד. וקאמר
תנן ומשום פסח וכו' רב
ששת לא היה פסח. שם.
ה. ואין ראיה זו ודמה
לדיון זה דאריה ביה
דאכילה דורת אכילה.
סס.

מוסף אג"ת

א. ואלו נפיק בה. תוס'
הר"ש ב. וראו לו טעם.
ג. היבא דבשחט עליו
בחיור. שם. ד. וקאמר
תנן ומשום פסח וכו' רב
ששת לא היה פסח. שם.
ה. ואין ראיה זו ודמה
לדיון זה דאריה ביה
דאכילה דורת אכילה.
סס.

מוסף אג"ת

א. ואלו נפיק בה. תוס'
הר"ש ב. וראו לו טעם.
ג. היבא דבשחט עליו
בחיור. שם. ד. וקאמר
תנן ומשום פסח וכו' רב
ששת לא היה פסח. שם.
ה. ואין ראיה זו ודמה
לדיון זה דאריה ביה
דאכילה דורת אכילה.
סס.

מוסף אג"ת

א. ואלו נפיק בה. תוס'
הר"ש ב. וראו לו טעם.
ג. היבא דבשחט עליו
בחיור. שם. ד. וקאמר
תנן ומשום פסח וכו' רב
ששת לא היה פסח. שם.
ה. ואין ראיה זו ודמה
לדיון זה דאריה ביה
דאכילה דורת אכילה.
סס.

מוסף אג"ת

א. ואלו נפיק בה. תוס'
הר"ש ב. וראו לו טעם.
ג. היבא דבשחט עליו
בחיור. שם. ד. וקאמר
תנן ומשום פסח וכו' רב
ששת לא היה פסח. שם.
ה. ואין ראיה זו ודמה
לדיון זה דאריה ביה
דאכילה דורת אכילה.
סס.

מוסף אג"ת

א. ואלו נפיק בה. תוס'
הר"ש ב. וראו לו טעם.
ג. היבא דבשחט עליו
בחיור. שם. ד. וקאמר
תנן ומשום פסח וכו' רב
ששת לא היה פסח. שם.
ה. ואין ראיה זו ודמה
לדיון זה דאריה ביה
דאכילה דורת אכילה.
סס.

מוסף אג"ת

א. ואלו נפיק בה. תוס'
הר"ש ב. וראו לו טעם.
ג. היבא דבשחט עליו
בחיור. שם. ד. וקאמר
תנן ומשום פסח וכו' רב
ששת לא היה פסח. שם.
ה. ואין ראיה זו ודמה
לדיון זה דאריה ביה
דאכילה דורת אכילה.
סס.

מוסף אג"ת

א. ואלו נפיק בה. תוס'
הר"ש ב. וראו לו טעם.
ג. היבא דבשחט עליו
בחיור. שם. ד. וקאמר
תנן ומשום פסח וכו' רב
ששת לא היה פסח. שם.
ה. ואין ראיה זו ודמה
לדיון זה דאריה ביה
דאכילה דורת אכילה.
סס.

מוסף אג"ת

א. ואלו נפיק בה. תוס'
הר"ש ב. וראו לו טעם.
ג. היבא דבשחט עליו
בחיור. שם. ד. וקאמר
תנן ומשום פסח וכו' רב
ששת לא היה פסח. שם.
ה. ואין ראיה זו ודמה
לדיון זה דאריה ביה
דאכילה דורת אכילה.
סס.

הו זמן דהקצת תמיד כל כל השנה כשהוא מאוחר צפיק משום
צני מעיים. הואיל ועסקו בצעודה
יכול הוא לאכול צני מעים מה
שדך השמש לאכול רשאי הוא לעשות
כן מן המנחה ולמעלה דהואיל והוא
עסוק בהן מנער ליה אי לא אכל ואי
אכל לא משבטו ליה: **וינו לכס**
ניר. כשאתם טורחים טעמחו דבשר
שאתם יכולין ליהנות ממנו ושמש זה
שעוסק בצעודה ציית המתבטלים אס'
אינו נהנה מנער ליה: **צין**

הו זמן דהקצת תמיד כל כל השנה כשהוא מאוחר צפיק משום
צני מעיים. הואיל ועסקו בצעודה
יכול הוא לאכול צני מעים מה
שדך השמש לאכול רשאי הוא לעשות
כן מן המנחה ולמעלה דהואיל והוא
עסוק בהן מנער ליה אי לא אכל ואי
אכל לא משבטו ליה: **וינו לכס**
ניר. כשאתם טורחים טעמחו דבשר
שאתם יכולין ליהנות ממנו ושמש זה
שעוסק בצעודה ציית המתבטלים אס'
אינו נהנה מנער ליה: **צין**

הו זמן דהקצת תמיד כל כל השנה כשהוא מאוחר צפיק משום
צני מעיים. הואיל ועסקו בצעודה
יכול הוא לאכול צני מעים מה
שדך השמש לאכול רשאי הוא לעשות
כן מן המנחה ולמעלה דהואיל והוא
עסוק בהן מנער ליה אי לא אכל ואי
אכל לא משבטו ליה: **וינו לכס**
ניר. כשאתם טורחים טעמחו דבשר
שאתם יכולין ליהנות ממנו ושמש זה
שעוסק בצעודה ציית המתבטלים אס'
אינו נהנה מנער ליה: **צין**

